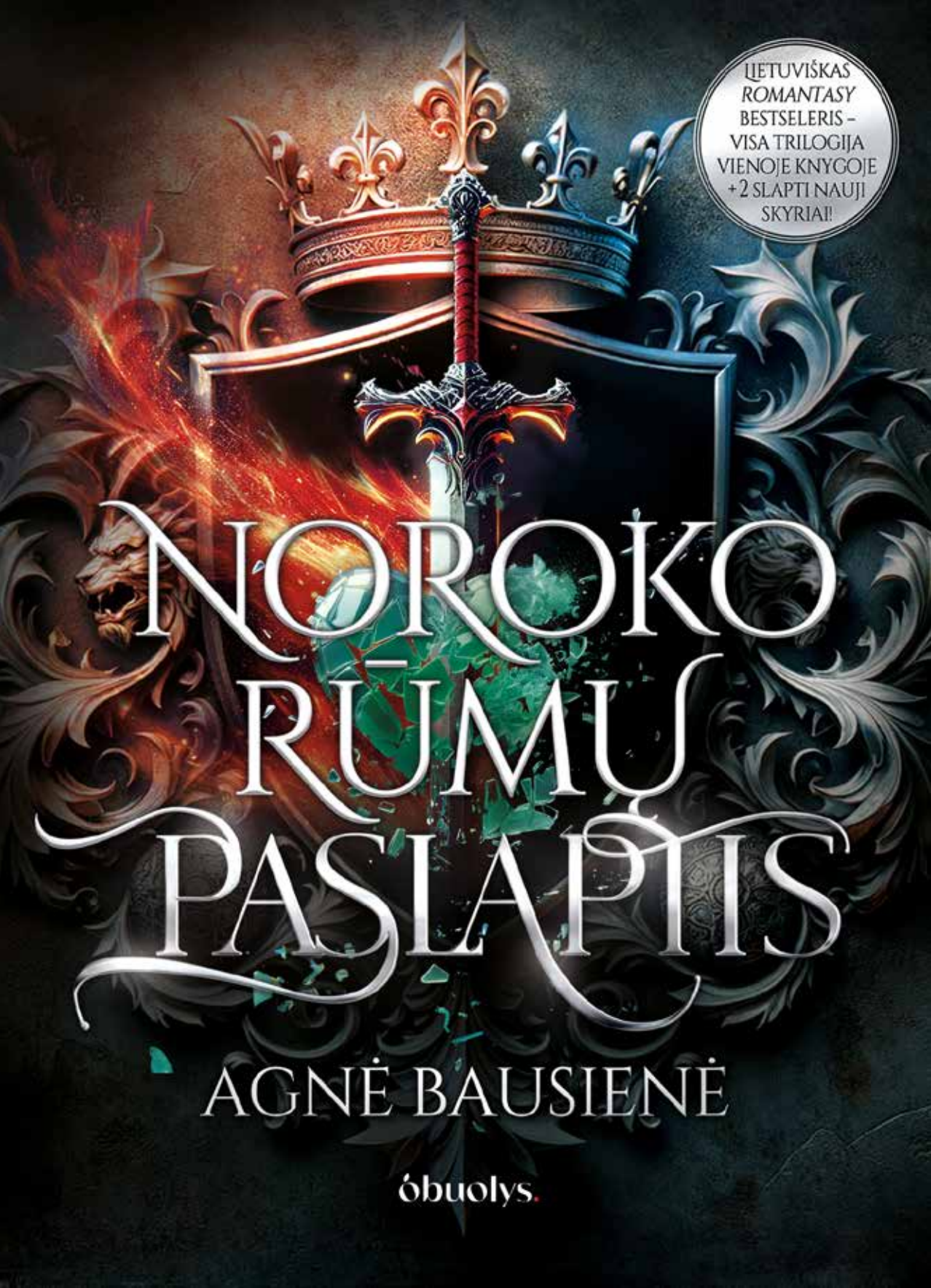

LIETUVIŠKAS
ROMANTY
BESTSELERIS –
VISA TRILOGIJA
VIENOJE KNYGOJE
+ 2 SLAPTI NAUJI
SKYRIA!

NOROKO RŪMŲ PASLAPTIS

AGNĖ BAUSIENĖ

obuolys

AGNĖ BAUSIENĖ

NOROKO RŪMŲ PASLAPTIS

Romanas

o.

A decorative floral and scrollwork design in a light gray tone. It features a central arrangement of roses and leaves, flanked by symmetrical scrollwork and pointed motifs. A vertical line of small dots runs down the center below the floral arrangement.

PROLOGAS

Aidanas

Vakaras atslinko į pilį kaip šešėlis, jis tyliai glūdėjo kiekviename akmenyje, plytoje ir sienoje. Pilis buvo neįprastai rami – lyg laukdama kažko, kas netrukus nutiks.

Turėjau grįžti į savo menę, bet niekaip negalėjau nurimti. Žinojau, kad viešnia, kurios laukiu, jau pakeliui.

Žiniuonė Idra. Vienintelė, kurios žodžiai gąsdino labiau, nei galėjau pripažinti. Jos balsas skambėjo lyg dainuojantis vėjas – kartais minkštas ir švelnus, kartais šaižus ir negailestingas. Atrodė, kad jos akys žvelgia tiesiai per tavo sielą, į tolimiausias tavo gelmes.

Nors buvau įpratęs būti vienas su savo rūpesčiais, ši naktis kėlė sunkiai paaiškinamą nerimą. Jaunesnysis brolis Deimonas dar prieš kelias valandas įspėjo mane apie jos atvykimą. Jis taip pat buvo susimąstęs, tarsi suvokdamas, kad tai, ką pasakys Idra, išsipildys. Visuomet taip būdavo.

Mano žingsniai aidėjo tuščiais pilies koridoriais, kai žengiau tėvo sosto menės link. Jo siluetą, tvirtą ir nepalenkiamą, pažinojo kiekvienas pilies kampas. Eidami nesikalbėjome. Atrodė, kad abu nekantriai laukėme, kol šis vakaras pasibaigs ir vėl galėsime grįžti į savo kasdienybę. Idros apsilankymas sujaukdavo ne vienos, bet kelių ateinančių dienų pusiausvyrą.

Kai pasiekėme sosto menę, tėvas lėtai atidarė masyvias, iš juodo ąžuolo pagamintas duris. Menėje buvo vėsoka, o aukštai kabantys sietynai skleidė

blankią, šiltą šviesą. Ten, prie sosto, mūsų laukė Idra – stovėjo kaip šešėlis, tyli ir susikaupusi. Jos akys buvo apsiblaususios, lyg kažkada būtų mačiusios tai, ko mes negalėjome suvokti.

Kai žengėme artyn, jos lūpose pasirodė vos pastebima šypsena. Ji linktelėjo tėvui, paskui man.

– Jūsų didenybe. Prince Aidanai, – ištarė ji lėtai, o jos balsas skambėjo it menėje plazdenanti vėjo dvasia.

– Idra, – tėvo balsas buvo gilus ir ramus, bet jo akyse matėsi įtampa. – Atėjome išgirsti tavo išmintingų žodžių. Ką žada tavo pranašystės Norokui?

Idra rankomis laikė savo ilgą juodą apsiaustą, lyg jis apsaugotų ją nuo blogio ir tamsos. Ji užmerkė akis ir lėtai iškvėpė, tarsi pasiruošdama įžengti į kitoje realybėje slėptą žinojimą.

– Noroko likimas, – pradėjo ji, – jau seniai kybojo ore. Bet šįkart man regisi kitkas. Karalystė pavojingai svyruoja. Aidanai, tavo likimas yra arti sosto, bet ne toks, kokio galėjai tikėtis.

Mano širdis kaipmat praėjo daužytis. Taip garsiai, jog maniau ją girdi ir Idra, ir tėvas, bet nenuleidau žvilgsnio nuo jos. Idra kalbėjo paslaptinai ir apgalvotai – jos žodžiuose visada slėpėdavo daugiau, nei ji pasakydavo garsiai.

– Ar tai pranašystė dėl mano sūnaus karūnavimo? – tėvas kreipėsi į ją dar tvirtesniu balsu, bet jo tonas išdavė nerimą. Idra linktelėjo.

– Ateina laikai, kai viskas pasikeis. Planuokite, kol galite, ruoškitės, kol turite laiko...

– Ką nori tuo pasakyti? – sutrikau. Žengiau žingsnį arčiau jos, bet ji atitraukė. Akys blankios, lyg žiūrėtų kažkur pro mane į tolį.

– Ponaiti Aidanai, jūsų rankose slypi didesnė jėga, nei suprantate. Jūsų pasirinkimai nulems daugiau nei tik jūsų likimą – jie susiję su visa šeima ir

karalyste. Bet atminkite, kad ne viskas priklauso nuo jėgos, kurią gali įgyti iš šulinio...

Žodžiai nuskambėjo it šaltis, persmelkęs mane kiaurai.

– Idra, turi kalbėti aiškiau. Ką tiksliai tu matai, kas laukia mano sūnaus? – sunerimo tėvas. Mačiau, kad šis pokalbis jį sekina. Kaip ir viskas pastaraisiais mėnesiais.

– Regiu du brolius, einančius skirtingais keliais, tačiau dėl to paties tikslo. Abu turės susidurti su savo baimėmis ir troškimais, kad pasiektų savo likimus. Bet tik vienas iš jūsų stovės prieš sostą ir bus atsakingas už karalystę, – atsakė tyliai, tarsi pasakodama tik mums dviem. Lyg sienos taip pat turėtų ausis ir galėtų išgirsti jos žodžius.

Idra stovėjo prieš mus – kaip akmeninė statula, šaltesnė už tamsias pilies sienas. Akimirką buvau prikaustytas prie jos akių – tamsių ir gilių kaip miško gelmės, kaip pelkė, kurioje ji gyveno. Kiekvieną kartą žiūrėdamas į ją jausdavau, kaip nebepajėgiu slėpti savo paties minčių. Ji atrodė matanti viską, ką bandžiau paslėpti.

– Aidanai, – jos balsas perskrodė tylą ir atsimušė į akmenines menės sienas, – tavo kelias pilnas šešėlių ir liepsnos. Karūna tau skirta, bet ar tu ją pasiimsi... – iš jos žodžių dingo visos malonybės. Staiga tapau lyg draugas, lyg artimas žmogus, kurį ji bandė įspėti.

– Tai nėra pasirinkimas, Idra, – pasakiau norėdamas parodyti jai savo ryžtą.

Idra nusišypsojo – tai buvo šaltas, nebylus gestas, kuris nei patvirtino, nei paneigė mano žodžius. Ji žengė žingsnį arčiau, o jos balsas tapo tylus, beveik šnabždesys.

– Karūna dažnai spaudžia taip stipriai, kad net galingiausias žmogus gali palūžti. O dažnas net nesugeba jos užsidėti ant galvos. Tavo kaklas stiprus,

pajęgtum ją išlaikyti... bet... – ji pažvelgė į mano tėvą, tarsi tikėdamasi, kad jis tai supras. Tėvas atsiduso.

– Aidanai, pranašystės gali būti lemtingos tik tada, kai leidi joms tapti tavo dalimi. Turi susitaikyti su savo likimu ir priimti jį, – pasakė išdidžiai, iškėlęs galvą, lyg dabar pat būtų pasiruošęs užkrauti savo karūną man.

Bandžiau suprasti Idros žodžius, bet jų prasmė slydo kaip vanduo tarp pirštų. Tarsi žodžiai turėjo prasmę, kurią tik vėliau galėsiu suvokti. Norėjau klausyti daugiau, bet Idra mane sustabdė, pakeldama ranką.

– Žinau, ko ketini paklausti. Tačiau atsakymus turi surasti pats. Galių troškimas, Aidanai, gali vesti prie pražūties. Nesigailėk to, ką prarasi. O tai, ką surasi, tebūna tavo stiprybė, – ji kalbėjo lėtai, vos girdimai. – Aidanai, tavo kelyje yra draugų ir priešių. Vieni tau suteiks galią, kiti pavogs ją iš tavęs, – pridūrė ji.

Tėvas stovėjo tylėdamas ir žiūrėjo į ją, lyg laukdamas, kol ji dar ką nors pridurs. Aš taip pat laukiau, nes tie žodžiai, kuriuos išgirdau, nebuvo atsakymai. Jie kėlė tik dar daugiau klausimų, daugiau paslapties. Man reikėjo tiesos, tačiau šis vakaras viską tik dar labiau įvėlė į nežinios voratinklį.

Stovėjau tylėdamas, bandydamas sujungti viską, ką pasakė Idra, į kažką apčiuopiamo, kažką, kas padėtų suprasti, kas manęs laukia ateityje. Jos pranašystė, nors ir paslaptinga, kėlė stiprų nerimą. Tai nebuvo pirmas kartas, kai ji taip kalbėjo, bet šįsyk mano mintys visiškai susijaukė.

– Kaip aš galiu prarasti tai, ko dar neturiu? Paaiškink man – negaliu vadovautis miglotomis užuominomis.

Idra pažvelgė į mane taip, tarsi jau matytų tai, ko aš dar nė nepradėjau suvokti.

– Aidanai, – tarė ji lėtai, beveik paguodžiančiai, – mano žodžiai ne visada iškart suprantami. Tačiau jų reikšmė atsiskleis tau pačiam, kai būsi pasirengęs.

Suvokiau, kad ji manęs negirdi arba nenori girdėti. Kiekvienas jos žodis, užuot ką nors paaiškinęs, tik gilino bedugnę, kurioje atsidūriau.

– Tai nėra atsakymas, Idra, – nejučia išsprūdo man, šįkart aštriau nei ketinai. – Negaliu planuoti ar ruošti tam, ko net nesuprantu.

Ji tik švelniai palingavo galvą ir paėmė mano ranką – jos prisilietimas buvo šaltas, primenantis vėsius ryto rūkus.

– Kartais, Aidanai, teisingi atsakymai ateina, kai mes nustojame jų ieškoti. Tavęs laukia kelias, kuriame teks pasirinkti, kas tau svarbiausia. Pasirinkimai bus sunkūs, o pasekmės – negrįžtamos.

Norėjau ką nors pasakyti, paklausti, kodėl pranašystės turėjo būti tokios klaidžios, tačiau jos ranka palengva nuslydo nuo manosios, o ji pati žengė žingsnį atgal, palikdama mane ir mano tėvą nežinomybėje. Jos akys dar kartą įsmigo tiesiai į mane – tamsios, gilios ir paslaptingos, kupinos kažkokios žinios, kurios man taip ir nepavyko išlukštenti.

– Aidanai... – ištarė mano vardą taip, tarsi užjaustų, nors tą akimirką negalėjau suvokti, kodėl. – Kai kurie keliai nėra amžini, o kai kurie keliautojai baigia juos per anksti...

– Tu kalbi apie praradimus, apie... – norėjau pasakyti „mirtį“, bet to žodžio išspausti iš lūpų nepavyko.

Ji apsisuko daugiau nieko nepasakiusi ir iš lėto nuėjo link menės durų. Užgniaužiau kvapą, stebėdamas jos tolstančią, tamsią figūrą, kurioje atrodė įsikūnijusios pačios likimo gijos.

Tik dabar suvokiau, kad žiniuonė Idra man pasakė daugiau, nei maniau galintis suprasti.

Kai Idrai išėjus durys užsidarė, menėje likome tik aš ir tėvas. Jis stovėjo prieš mane ramus, tačiau jaučiau jo įdėmų žvilgsnį – tokį, kokį pastebiu tik tada, kai kalba pasisuka apie svarbiausius dalykus. Mūsų karalystės likimas. Mano likimas.

– Aidanai, – tėvas prabilo ramiai, – nėra laiko delsti. Šventė priartėjo, o tai, kad vis dar nenusprendei, kelia nerimą ne tik man, bet ir visiems mūsų kilmingiesiems.

– Aš suprantu, – atsakiau, nors žinojau, kad mano balse girdėjosi daugiau abejonių nei ryžto, – bet neradau tinkamos moters... Nesinori skubėti renkantis žmogų, su kuriuo praleisiu visą savo gyvenimą.

Tėvas palingavo galvą ir žengė žingsnį arčiau, jo tvirtas žvilgsnis neslėpė griežtumo, kokį *aš* retai jame matydavau.

– Per ilgai nesiryžti gali būti lygiai taip pat blogai, kaip ir skubėti. Mūsų karalystė tikisi aiškumo, aš tikiuosi aiškumo, o karaliui būtina šalia turėti karalienę. Mano liga – aiškus ženklas, Aidanai. Negaliu ilgiau prisiimti visų atsakomybių. Aš pavargau.

Staiga pajutau, kad šis pokalbis jam svarbesnis, nei maniau. Žvilgsnis, kurį į mane metė, buvo ne tik valdovo, bet ir tėvo, norinčio pamatyti savo sūnų pasirengusį didžiajai atsakomybei.

– Tėve, aš... – pradėjau, bet jis mane pertraukė.

– Gimtadienio šventės metu, Aidanai, tu privalai išsirinkti nuotaką. Nebegali būti jokio delsimo, jokio atidėliojimo, – jo balsas buvo griežtas ir aiškus. – Jei iki šventės pabaigos nepaskelbsi savo pasirinkimo, tuomet tai padarysiu aš. Parinksiu tinkamą moterį būti karaliene.

Jo žodžiai krito sunkūs lyg akmenys, o jų svoris stipriai prislėgė mano pečius. Labiau nei bet kada anksčiau. Žinojau, kad tėvo sprendimas galutinis, ir jei iki šiol maniau turintis laiko, dabar buvo aišku, kad jo nebeliko.

– Bet, tėve...

– Karalius privalo turėti karalienę, Aidanai. Negali leisti savo jausmams ar abejonėms trukdyti priimti sprendimą.

– Aš nesu vaikas... – mano balsas praskriejo per menę, netikėtai pertraukęs tylą. – Negali manęs versti rinktis žmoną, lyg tai būtų paprastas reikalas!

Šis sprendimas yra mano gyvenimo dalis, o ne tik karališkosios šeimos reikalas!

Tėvas pažvelgė į mane, lyg norėdamas pasakyti, kad jo kantrybė senka.

– Tu galvoji, kad aš noriu tave įspėti, tačiau mano tikslas – paruošti tave. Kiekvienas karalius turi prisiminti, kad jis ne vienas. Jis yra savo tautos veidas ir balsas. Meilė, kaip tu ją apibūdini, nėra tas pats, kas karališkoji pareiga. Atmink, kad širdis – tai puikus vedlys, tačiau kartais reikia priimti sunkius sprendimus, kad būtum stiprus valdovas, – jis kalbėjo ramiai, bet griežtai, tarsi stengdamasis nuraminti mane, net jei pats nerimavo.

– Aš nesu tik karaliaus sūnus. Paveldėtojas. Aš esu ir žmogus, turintis svajonių, troškimų ir baimių. Ar gali tai suprasti? Ar gali išgirsti, ką aš sakau, nespausdamas manęs prisiimti šios naštos?

Jis ilgai tylėjo, tarsi galvodamas, kaip geriausia atsakyti.

– Žinoma, aš suprantu, kad tu esi žmogus, Aidanai. Tačiau tavo pareigos, tavo pasirinkimai ir tavo likimas – visa tai susiję. Kai esi karaliaus sūnus, tavo svajonės turi būti ne tik tavo, bet ir tautos. Visos savanaudiškos mintys turi likti nuošalyje. Tik taip galėsi būti geras karalius savo žmonėms.

– Aš suprantu, kad tau rūpi, bet leisk man pačiam atrasti tą, su kuria noriu praleisti savo gyvenimą, o ne tiesiog pasirinkti tokią, kuri atitinka karališkos šeimos reikalavimus.

– Leidžiu. Iki vidurnakčio...

Deimonas

Sėdėjau galerijoje, tingiai gurkšnodamas vyną ir žvelgdamas į menę priešais save. Diena jau blėso, vakaro šešėliai ilgėjo ir dengė menės akmenis švelniu melsvu šydu. Vynas buvo stiprus, maloniai degino gomurį, bet didelio džiaugsmo, kokį jis man suteikdavo įprastai, šiandien nejutau. Sėdėjau vienas, apimtas tylių minčių, kurias pats pavadinčiau veikiau nerūpestingomis, nei svarbiomis. Viskas aplinkui atrodė taip toli nuo manęs, lyg iš šalies stebėčiau šachmatų žaidimą, kurį žaidžiu aš pats.

Staiga galerijoje išgirdau žingsnius, kurie aidėjo iš menės. Pakėliau akis ir pamačiau Idros siluetą, žengiantį tiesiai link manęs. Jos eiseną visada buvo lengva, neliečianti žemės, lyg judėtų tarp dviejų pasaulių.

– Matai, net žiniuonės žingsniai nėra tokie tylūs, kaip sklinda gandai, – tyliai pratariau, kilstelėdamas taurę. Ji nusišypsojo.

– O tu, Deimonai, įsikūnijęs nerūpestingumas ir abejingumas, kaip visada, – jos balse skambėjo savotiškas džiaugsmas, lyg būtų radusi ką nors vertingo.

– O gal tu tiesiog nemoki matyti daugiau, nei parodau, – atsakiau vos vos šyptelėjęs. – Nagi, Idra, jei atėjai pranašauti Aidano likimo, turbūt šešėliuose slankioji ne be priežasties.

Idra sustojo vos per kelis žingsnius nuo manęs ir, šiek tiek palenkusi galvą, pažvelgė į mane taip, lyg svarstytų mano likimą. Jos akys spindėjo kažkokiu

šaltu, nesuvokiamu blizgesiu, tarsi jose slypėtų daugiau nei vien žmogaus prigimtis.

– Aidanas jau išgirdo savo likimą, – tyliai pasakė, – tačiau jūsų abiejų laukia savas kelias, Deimonai.

– O taip, nes niekada negali būti paprasta – paprastas vynas, paprastas vakaras, paprasti broliai, – prunkštelėjau kiek sarkastiškai. – Gerai, Idra, jei jau nusprendei mane aplankyti, galbūt matai kokius nors miglotus ir mano likimo ženklus?

– Tu gali juokauti, gali atsiriboti, tačiau tavo kelias aiškus. Tu esi tas, kuris turi peržengti ribas, o tavo likimas slypi anapus šių sienų, kur tavo žingsniai taps sėklomis, iš kurių išdygs pokyčiai.

Jos žodžiai buvo aiškesni nei tie, kuriuos girdėdavau, kai Idra kalbėdavo su kitais. Tačiau vis tiek juose buvo kažkas nepasiekiamai migloto, lyg bandytum pagauti vėją rankomis.

– Sėklos? Pokyčiai? – vėl nusijuokiau. – Neplanuoju tapti ūkininku, – pasišaipiau, bet Idra nekreipė dėmesio į mano menkai paslėptą pašaipą. Ji žengė žingsnį arčiau, jos balsas nutilo iki vos girdimo šnabždesio.

– Tavo rankose slypi galia, kurios iki šiol nežvelgi. Ateina diena, kai tavo kelias suartės su Aidano keliu, tačiau tik vienas iš jūsų pasieks sostą.

Širdis tyliai sukirbėjo. Staiga supratau, kad šios užuominos slepia kažką rimtesnio. Tik vis dar nesupratau – ar tai grėsmė Aidano gyvybei, ar galbūt man.

– Ar tu man siūlai nuversti savo brolių? O gal... nužudyti jį? – palinkau į priekį primerkęs akis, tirdamas jos žvilgsnį, – mano brolis tvirtai stovi ten, kur jį pastatė mūsų tėvas.

– Ne tavo rankose bus tas pasirinkimas, Deimonai. Likimas kartais pats pasirenka kelią, ir tu tik privalai juo sekti. Tavo sprendimai bus kaip smūgiai

į tykų vandens paviršių, sukelsiantys bangas, kurias pajusi ne tik tu, bet ir visa karalystė.

Jos žodžiai manęs neerzino, veikiau kėlė smalsumą, nors jų prasmė liko neapčiuopiama. Tačiau vienas dalykas buvo aiškus – Idra niekada neatvyksta be tikslo, o kiekviena jos pasakyta užuomina reiškia kažką daugiau nei gali iš karto pamanyti.

Idra tyliai palinko prie manęs, vos už kelių centimetrų.

– Kartais likimas neša ne šviesą, o tam tikrą aistrą tamsai, Deimonai. Tokie žmonės kaip tu lengvai nutrūksta nuo karališkosios grandinės, bet tu nesukbėk. Kantriai lauk. Tamsa dažnai suvokiama kaip blogis, bet ji taip pat gali reikšti ryžtą, jėgą ir išmintį. Tau tereikia leisti jai atsiskleisti, Deimonai, – jos balsas buvo raminantis ir šiltas, visiškai kitoks, nei prieš kelias akimirkas.

– Na, tebūnie... jei mano likimas yra toks didingas, kaip sakai, Idra, tikiuosi bent kelių naudingų užuominų apie ateitį, – linksmi pamerkiau jai akį.

– Kai ateis laikas...

Ji pasitraukė lyg rūkas, tyliai ir mistiškai, lyg vėjo dvelktelejimas. Jos figūra pranyko tamsiame galerijos kampe, ir likau vienas, lyg niekas niekada nebūtų priėjęs ir prikalbėjęs man tokių dalykų, nuo kurių įsiskaudėjo galvą.

Kai viskas nutilo, patraukiau savo kambario link, mintyse vis dar sukdamas viską, ką ji man prikalbėjo. Tačiau vos pasukęs į ilgą koridorių, pamačiau figūrą, kurios, tiesą sakant, irgi nesitikėjau sutikti. Zenija stovėjo atsirėmusi į sieną prie vieno iš didelių langų, tarsi specialiai laukdama, kada pasirodysiu.

Vos mane pamačiusi ji kilstelėjo antakį, jos lūpose šmėkstelėjo savotiška žaisminga šypsena. Zenija niekada nebijojo provokuoti, o galbūt tiesiog patikrinti, ar vis dar turi man galią, nepaisant mūsų lengvabūdiškos praeities.

– Deimonai, – ištarė ji kiek pernelyg saldžiai, – negalvojau, kad sutiksiu tave šį vakarą. Ar vėl skendi apmąstymuose?

Pristabdęs žingsnį atsistojau priešais ją, vieną ranką laikydamas apsiausto kišenėje.

– Panašu, kad esame panašūs, Zenija, – abu mėgstame pasivaikščioti naktį, – gurkštelėjau vyno tiesiai iš butelio, kurį planavau nešti į savo kambarį vietoje raminančio antpilo ir saldžiai užmigti, kai paskutinis jo lašas nuslinks mano gerkle žemyn.

Zenija nusišypsojo. Jos akys spindėjo kaip visada, kai žiūrėdavo į mane, ir aš negalėjau apsimesti, kad nejaučiu to tylaus nenusakomo traukos srauto tarp mūsų. Nors charakteris buvo tikrai... sudėtingas, jos išvaizda buvo įspūdinga.

– Kai naktis tokia viliojanti, kam gi miegoti? – tyliai tarė ji, kiek pasvirusi į mane, lyg tikrindama, ar pasiduosiu jos vilionėms.

– Miegoti? Su tavimi, Zenija, niekas niekada nebūna paprasta. Man rodos, abu tai žinome, – atsakiau taip pat lengvai, nenuleisdamas akių nuo jos.

Zenija perbraukė pirštais per savo ilgus, tamsius plaukus, leisdama jiems švelniai kristi ant pečių, krūtinės, o žvilgsnis tapo dar sodresnis. Šiandien ji vilkėjo lengvą, tamsią suknelę, apačia vos siekiančią kulkšnis, pabrėžiančią jos grakštumą, kuris buvo neatsiejama jos savybė.

– Deimonai, – šnibždėjo ji, žengusi arčiau, taip, kad pajutau jos kvapą, – sakyk, tu niekada nesusimąstei, kodėl mes vis dar taip susitinkame, net po viso to, kas tarp mūsų buvo?

Jos balsas buvo kupinas užuominų ir nepasakytų praeities fragmentų. Jaučiau jos ranką vos vos paliečiant manąją, taip tyliai ir švelniai, kad galėjai sumaišyti su vėjo dvelksmu. Tačiau aš žinojau šį žaidimą. Zenija visada buvo skausmingai pažįstama ir pavojinga.

– Tikrai nemanau, kad čia yra ką aiškinti, Zenija, – tyliai, bet užtikrintai atsakiau, nepasitraukdamas, bet ir neatsakydamas į jos prisilietimą. – Praeit

yra praeitis – kur kas svarbiau tai, kas yra dabar, ir tu, manau, gerai tai žinai, – jei akimirką svarsčiau pasikviesti ją į savo kambarį, dabar galutinai apsisprendžiau, kad šiandien man reikia tiesiog ramybės.

Ji kilstelėjo antakį ir nežymiai šyptelėjo.

– O kas, jei man dabar rūpi būtent ši akimirka? – Ji vis mažino atstumą tarp mūsų, kol atsidūrė vos per kelis žingsnius nuo manęs. – Tu taip pat tai jauti, ar ne, Deimonai? Tai neišnyko, nors abu bandėme apsimesti, kad yra kitaip.

Aš šyptelėjau, tačiau ši šypsena buvo daugiau šalta nei šilta.

– Zenija, mes abu žinome, kad savo dėmesio tu niekada nešvaistai be reikalo, – atsakiau ramiai. – Ir taip pat žinome, kad Aidanas nėra vienintelis vyras šioje karalystėje, galintis atsispirti tavo žavesiui.

Ji išspaudė dar platesnę šypseną, tačiau pajutau, kaip jai kyla susierzinimas.

– Aidanas... aš jį dar susigražinsiu...

– Tuomet paskubėk. Mano tėvo gimtadienis jau po kelių dienų. O tuomet prarasi jį visam laikui... – vėl gurkstelėjau vyno. Mano akys patamsėjo, o ji pirštais vėl bandė paliesti mano riešą, bet aš žengiau žingsnį atgal. – Zenija, manau, abu esame pakankamai protingi, kad suprastume – tai, kas buvo, liko praeityje. Nežinau, ką tikiesi surasti šį vakarą, bet aš tikrai nebūsiu tas radinys.

Jos akyse blykstelėjo liepsna, išgirdus mano žodžius. Galbūt ši nedidelė mano pergalė, šis atsitraukimas jai buvo lyg pralaimėjimas, o Zenija nemėgo pralaimėti. Tačiau šiandien neketinau jai leisti žengti nė žingsnio toliau.

– Tu visada buvai tas, kuris žvelgia per gilias, – pasakė galiausiai, kiek susierziniusi. – Bet atsimink, Deimonai, praeities šešėliai kartais grįžta, kai mažiausiai to tikimės.

Neketinau daugiau jos klausytis. Visų tų užuominų man jau buvo gana.

Vos tik nutariau atsitraukti, ore pajutau keistą įtampą – dar akimirka, ir užliejo siaubingas skausmas, lyg liepsna staiga būtų įsiplieskusi po oda. Skausmas prasidėjo lėtai, nuo riešo, lyg deginantis gyvatės įkandimas, ir palaipsniui plito per visą kūną.

Sustojęs žvilgtelėjau į ją. Zenijos akys buvo apsiblaususios, tačiau aš puikiai mačiau – ji neleis, kad aš paprasčiausiai nueičiau.

– Ką tu darai? – išspaudžiau pro sukąstus dantis, bet ji neatsakė.

Skausmas perėjo per mano kūną lyg žaibo blyksnis, ir pajutau, kaip jėgos po truputį senka. Pradėjau klupti, tačiau atsirėmiau į sieną šalia ir atsisukau į ją, suspaudęs lūpas į ploną liniją. Jos veidas buvo įsitempęs, atrodė, kad ji visiškai panirusi į mane, akys blizgėjo šalta šviesa, kurios dar nebuvau matęs.

– Manai, kad gali su manimi taip kalbėti? – prabilo ji tyliai, beveik pašaipiai, leisdama šaltai nuoskaudai aidėti jos balse.

Kad ir kaip skaudėjo visą kūną, kad ir kaip ji mane kaustė savo žvilgsniu, neketinau pasiduoti. Nepaisydamas deginančio skausmo, susikaupiau ir pajutau, kaip giliai viduje bunda kažkas stipraus. Sukaupiau paskutines jėgas, įkvėpiau giliai ir susikoncentravau į mintį, kuri sukels jai viziją – tamsią ir skausmingą, lyg būtų įkalinta kažkur be jokio išėjimo.

Leidau energijai perimti kiekvieną mano skausmo dalelę ir pasiųsti jai atgal kartu su vizija. Zenijos veide akimirksniu pasirodė nuostaba. Ji atsitraukė per žingsnį, o jos akis užliejo skausmas, kurį taip troško suteikti man. Jos veidas, nuožmus ir kandus, virto kankinančia grimasa, ir net iš tolo jaučiau jos nepasitenkinimą.

– Tu... kaip drįsti! – Zenija šnypstė, perkreipusi lūpas nuo besiliejančio skausmo, kurį dabar patyrė pati, tik dar stipriau.

Leidau jai pajusti šią viziją visą minutę – pakankamai, kad suprastų, jog aš esu pasirengęs gintis ir kad negalima žaisti su ugnimi, nes ji gali nudeginti ir

ją pačią. Galiausiai nutraukiau viziją, deglų šviesoje sušvitęs jos veidas buvo paraudęs, o akys spindėjo pykčiu ir nusivylimu.

– Nejaugi nežinai, kad ginklais giriasi tik tie, kurie nemoka jais naudotis?

Paėmiau vyno butelį nuo grindų ir pasukau savo kambario link, norėdamas bent akimirką pabūti vienas, tačiau žinojau – šiąnakt, kai sielą plėšia senos ir naujos negandos, ramybė bus nepasiekiamo prabanga. Zenijos sukulto skausmo likučiai vis dar degė mano kūne, tačiau mintis apie vyną ramino – galbūt taurė bus užtektinai stipri, kad bent trumpam ištrintų šią dieną.

Vos tik pravėriau kambario duris ir įžengiau vidun, pajutau šią tokį palengvėjimą – šešėliai, temstantis dangus už lango, vynas rankoje... Būtent tai, ko man ir reikėjo. Tačiau vos spėjau jas uždaryti, išgirdau tris stiprius bilstelėjimus. Staigiai atsukęs pamačiau, kaip durys vėl atsivėrė ir įėjo ne kas kitas, o tėvas – pats karalius Galiusas, su visomis rūstybės ir didybės regalijomis, kurias jis pasiimdavo kiekvieną kartą, kai pasirodydavo ir kai jam tekdavo kalbėti su manimi.

– Tėve, – burbtelėjau, bandydamas suvaldyti staigų susierzinimą, kad ramybės nebus, – nesitikėjau šį vakarą tave čia išvysti.

Tėvas žengė į priekį ir įdėmiai pažvelgė į mane. Jis nebuvo iš tų, kurie ieško akimirkų užmegzti artimą ryšį ar pasikalbėti. Nors buvome tėvas ir sūnus, mūsų pokalbiai dažnai būdavo lyg dvikovos – tylios, bet visada neišvengiamai šaltos.

– Aš irgi nesitikėjau, kad teks tavęs ieškoti, Deimonai, – tarė tėvas, tarsi pamiršęs, kad aš esu jo sūnus. Jo balsas buvo santūrus, tačiau įsakmus. Jis neatsirado čia atsitiktinai – karalius niekada niekur neatsiranda atsitiktinai.

– Norėjau bent trumpam pabūti vienas, kad galėčiau pailsėti nuo... viso šito... – atsakiau, vos sulaikydamas atodūsi.

Jis įdėmiai pažvelgė į mane ir tik mažą akimirkos dalį pamačiau, kad po karaliaus kauke slypi ir tėvas. Tai buvo labai retas momentas – tas keistas, tačiau

Skaitykite likusius
508 iš **528** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

MEILĖ, MAGIJA, PRANAŠYSTĖS IR PAVOJAI –
PASINERKITE Į NEŽABOTOS FANTAZIJOS, PASLAPČIŲ
IR EROTIKOS KUPINĄ NOROKO RŪMŲ PASAULĮ.

Jauna mergina Elara, atvykusi į Noroko karalystės pilį, patenka į pasaulį, kuriame karaliauja magija ir nepaprastos galios. Nelauktai tapusi princo Aidano nuotaka, Elara ne tik turi susidoroti su netikėtais gyvenimo pokyčiais, bet ir atsilaikyti prieš pavydžių rūmų damų intrigas. Prieštarlingus jausmus kelia ir Aidano brolio Deimono Elarai siunčiami itin jaudinantys sapnai...

Įtampa tarp brolių auga, o Elara ruošiasi lemtingai kelionei prie stebuklingo šulinio, kurio vanduo suteiks jai ypatingų galių. Tačiau kelias kupinas netikėtų pavojų, nes ilgamečiai priešai Valenai užpuola Noroko karalystę.

Likimas Elarai siunčia ne vieną išbandymą, o skaudžiausiu tampa atsisveikinimas su mylimuoju... Vis dėlto stipri mergina ne tik išmoksta valdyti naujai įgytas stebuklingas galias, bet netrukus į jos širdį pasibeldžia ir nauji jausmai.

Kas taps naujuoju Noroko karaliumi? Kada išnyks karo grėsmė? Žiniuonės Idros pranašystės kelia nerimą, tačiau teikia ir viltį. Jų visų likimas priklauso ne tik nuo žvaigždžių, bet ir nuo drąsos mylėti ir kovoti už tai, kas brangu.

ANNO 2004

Kiekvieną nupirktą
knygą = pasodintas medis
www.obuolys.lt

 Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-768-4

Grafinė literatūra > Fantastinis mėsės romanas

Visos teisės © Druodičiai

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS